

Arrest

nr. 56 329 van 21 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 september 2010 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. VAN CAUTEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart op 16 november 2008 te zijn aangekomen in België met haar twee minderjarige kinderen. Allen waren in het bezit van een geldig paspoort en deden een aankomstverklaring op 25 november 2008 bij de stad Sint-Niklaas, waarbij zij werden toegelaten op het Belgisch grondgebied te verblijven tot 25 februari 2009.

Op 17 juli 2009 wordt voor de twee minderjarige kinderen een aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden ingediend op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, in functie van hun vader dhr. A.D.S.P.R. aan wie op 4 juli 2008 een herinschrijving werd toegestaan en die in het bezit werd gesteld van een 'bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister' (BIVR).

Op 22 juli 2010 worden de twee kinderen in het bezit gesteld van een identiteitsbewijs voor kinderen minder dan 12 jaar met een geldigheidsduur van 9 maanden (geldig tot 24 maart 2011).

Op 30 september 2010 doet verzoekster aangifte van intrafamiliaal geweld ten laste van haar partner, dhr. A.D.S.P.R.

Op 30 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"In uitvoering van de beslissing van ~~de Minister van~~ (1)(2)
de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asiel-
beleid, (C. J, administratief assistent)(1)(2)*

genomen op 30.09.2010

wordt aan de genaamde S.T.R. (...), geboren te S. (...), van Braziliaanse nationaliteit,

het bevel gegeven om uiterlijk op 05/10/2010 om middernacht, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland, Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING: (2)

○ – *artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 2: verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn van drie maanden betrokkene verblijft reeds sedert 16/11/2009 op het grondgebied van de Schengenstaten (1)."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), *juncto* de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM).

Verzoekster zet haar middel als volgt uiteen:

"Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster het grondgebied moet verlaten (uiterlijk op 05/10/2010 om middernacht);

Terwijl verzoekster moeder is van en een gezin vormt met haar twee jonge kinderen Rickson (°10/03/2007) en Rhianna (°07/07/08) S.D.S. (...).

Beide kinderen hebben een verblijfsrecht tot minstens 24/03/11 in België.

Ook de vader van de kinderen van verzoekster, dhr. P.A.D.S. (...), heeft een verblijfsrecht tot minstens 25/12/12 in België o.g.v. een Braziliaans paspoort.

De moeder van de vader van de kinderen en dus de grootmoeder van de kinderen, mevr. V.A. (...) woont in België en heeft de Belgische nationaliteit.

Het oudste kind van verzoekster, R.S.D.S., gaat naar school in België.

De bestreden beslissing houdt dan ook een schending in van het recht op een gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM"

2.2 Verweerder benadrukt in zijn nota met opmerkingen dat *"verzoekster sedert 16 november 2008 op het Belgische grondgebied verblijft en sindsdien geen enkele stappen heeft ondernomen om haar verblijf te legaliseren. Dientengevolge werd haar op rechtsgeldige wijze een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Het staat immers ontegensprekelijk vast dat ze overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet langer in het rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn van drie maanden. Dit wordt overigens niet door verzoekster betwist."* Verweerder citeert artikel 8 van het EVRM en bespreekt de verschillende voorwaarden van de tweede alinea van artikel 8 van het EVRM. Hierbij benadrukt verweerder dat *"de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van het recht op privé- en gezinsleven. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoekster om het*

Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien moet er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. Te deze toont verzoekster dergelijke onmogelijkheid niet aan en beperkt ze zich tot het uiten van loutere beweringen. Een schending van het artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond”.

2.3. Verzoekster repliceert hierop dat “van de familieleden van verzoekster niet (kan) worden verwacht dat zij mee naar Brazilië verhuizen. Zowel de kinderen als de vader van de kinderen hebben een verblijfsrecht in België. De grootmoeder van de kinderen is zelfs Belgische.”

2.4 De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Artikel 6 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling niet langer dan drie maanden in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

De vreemdeling die langer dan drie maanden op het grondgebied verblijft van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, of die zich verschillende malen achter elkaar, gedurende in totaal meer dan negentig dagen, berekend over een periode van zes maanden, in België of op het grondgebied van deze Staten ophoudt, wordt geacht langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Voor de toepassing van het tweede lid, wordt de duur van het verblijf van de vreemdeling op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staat die een geldige verblijfstitel heeft afgegeven voor een periode van meer dan drie maanden, niet meegerekend.”

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster verklaarde op 16 november 2008 te zijn aangekomen in België met een geldig paspoort voor haar en haar twee minderjarige kinderen. Op 25 november 2008 legde verzoekster een aankomstverklaring af bij de stad Sint-Niklaas, waarbij zij werd toegelaten tot een verblijf tot 25 februari 2009. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster sindsdien een aanvraag met betrekking tot haar verblijfsstatus heeft ingediend. Verzoekster betwist ook de motieven niet dat zij sinds 16 november 2008 in het Rijk verblijft en aldus langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn. Verweerder heeft derhalve op kennelijk redelijk wijze met toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan verzoekster.

Verzoekster wijst er evenwel op dat haar familie en haar gezin in België een verblijfsrecht hebben en dit bevel om het grondgebied te verlaten haar zal scheiden van haar gezin en familie, zodat volgens haar dit bevel om het grondgebied te verlaten een schending vormt van artikel 8 van het EVRM. In de mate waarin verzoekster stelt dat verweerder diende te motiveren omtrent haar recht op gezinsleven, merkt de Raad op dat noch de hiervoor aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, noch het door verzoekster aangevoerde artikel 8 van het EVRM evenwel een dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte. Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet *juncto* de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wijst de Raad erop dat dit artikel luidt als volgt

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dienen verzoekers te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

In casu verwijst verzoekster naar het feit dat ze een familiale cel zou vormen met haar twee minderjarige kinderen, haar partner en haar schoonmoeder die ook de grootmoeder is van haar twee kinderen. Uit de niet betwiste gegevens blijkt dat de minderjarige kinderen en partner, tevens de vader van de kinderen over een verblijfsrecht in België beschikken en de schoonmoeder de Belgische nationaliteit heeft, zodat zij allen legaal op het grondgebied verblijven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen grootouders en kleinkinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention*”. Bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een gezinsleven zal veel belang worden gehecht aan de omstandigheid of de betrokkenen samenleven en aan de duur van de samenwoning, de onderlinge betrokkenheid, zorg en genegenheid, alsook de financiële afhankelijkheid. In de onderhavige zaak woonde verzoekster met haar minderjarige kinderen gescheiden van haar partner en schoonmoeder tot zij op 16 november 2008 haar partner in België kwam vervoegen. Haar schoonmoeder woonde evenwel op een ander adres. Verzoekster brengt zelf niets aan over haar band met haar schoonmoeder. Uit het administratief dossier blijkt dat zij op 30 september 2010 aangifte deed van intrafamiliaal geweld ten laste van haar partner, en dat zij om deze reden bij haar schoonmoeder zou gaan wonen. Ter terechtzitting vraagt de voorzitter aan de raadsman van verzoekster of verzoekster ook effectief bij haar schoonmoeder is gaan wonen en of zij nog steeds bij haar inwoont. Verzoeksters raadsman verklaarde het antwoord hierop schuldig te moeten blijven. Ook verwerende partij had geen kennis van het feit of verzoekster effectief bij de schoonmoeder is gaan wonen of niet. Verzoekster toont aldus niet aan dat zij samenwoont met haar schoonmoeder, er is hoogstens sprake van een intentie om bij haar schoonmoeder te gaan inwonen. Evenmin toont zij een affectieve band aan tussen haar en haar schoonmoeder, noch tussen haar kinderen en hun grootmoeder. Ook een financiële afhankelijkheid wordt niet aangetoond. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen gezinsband aantoonde met haar schoonmoeder, de grootmoeder van haar kinderen. Daarentegen staat het vast dat er een feitelijke gezinsband in de zin van artikel 8 van het EVRM is tussen verzoekster, haar partner bij wie ze sinds november 2008 verblijft en met wie zij twee minderjarige kinderen heeft en de twee minderjarige kinderen zelf.

Aangezien verzoekster onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt, dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimitéitstoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

In het arrest “Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands” (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99) heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

De Raad stelt vast dat verzoekster op 16 november 2008 naar België kwam, haar rechtmatig verblijf in België op 25 februari 2009 verstreek en dat zij ter kennis werd gebracht van een bevel om het grondgebied te verlaten op 30 september 2010. De duur van haar verblijf in België bedraagt twee jaar. Er kan derhalve worden gesteld dat zij nog een reële band heeft met Brazilië, haar land van herkomst. Bovendien geeft zij niet aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn om naar Brazilië terug te keren en aldaar een leven op te bouwen. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster haar partner sinds 2004 kent en dat haar partner op 1 januari 2008 terugkeerde naar België. Het wordt niet betwist dat verzoekster met haar partner, die eveneens de Braziliaanse nationaliteit heeft, in Brazilië een gezinsleven had samen met hun twee minderjarige kinderen. Verzoeksters partner koos er voor om zijn gezin te verlaten en naar België terug te keren. Verzoekster bleef met haar kinderen in Brazilië wonen en vervoegde haar partner in België na elf maanden. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster en haar partner een aanvraag voor een verblijfsrecht indienden voor hun twee minderjarige kinderen in functie van hun vader, doch dat verzoekster verzuimde een aanvraag in te dienen voor zichzelf. De Belgische verblijfswetgeving voorziet mogelijkheden voor een gezinshereniging tussen partners. Verzoekster verklaarde aan de gemeente Sint Niklaas een dergelijke aanvraag te zullen indienen, doch ondernam gedurende de twee jaar dat zij in België verbleef geen enkele stap hiertoe en verkoos om illegaal in België te verblijven. Verzoekster verkoos om haar gezinsbanden die zij zelf heeft onderbroken opnieuw op te bouwen in illegaal verblijf. Verweerder benadrukt in de nota met opmerkingen dat het om een tijdelijke scheiding gaat met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen. Bovendien toont verzoekster niet aan dat het voor haar onmogelijk is om in haar land van oorsprong een familieleven te leiden. Verzoekster repliceert dat van haar familieleden niet kan worden verwacht dat zij mee naar Brazilië verhuizen, nu zowel de vader van haar kinderen als de kinderen een verblijfsrecht hebben in België en de grootmoeder zelfs Belgische is. De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoont dat zij een reële gezinsband heeft met de grootmoeder. Verweerder merkt terecht op dat verzoekster niet aantoont dat een familieleven in haar land van herkomst onmogelijk is, nu zowel de vader van de kinderen als de kinderen de Braziliaanse nationaliteit hebben en aldus ook in Brazilië een verblijfsrecht hebben en zij in het verleden reeds een familieleven in Brazilië hadden. Verzoekster toont niet aan dat dit niet opnieuw zou kunnen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat op het ogenblik van de bestreden beslissing de kinderen respectievelijk drie jaar en een half, twee jaar en twee maanden waren. Geen van de kinderen was schoolplichtig. Overigens blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster aangifte deed van intrafamiliaal geweld en aangaf haar partner te willen verlaten en bij haar schoonmoeder te gaan wonen. Zij gaf aldus zelf aan haar gezinsband met haar partner te willen verbreken. *In casu* kan gelet op de band die verzoekster en haar gezinsleden nog hebben met hun land van herkomst, het feit dat zij er eerder een familieleven hadden, het feit dat verzoekster en haar partner reeds eerder gescheiden leefden van elkaar en hiervoor geen specifieke reden opgeven, de beperkte band van zowel verzoekster als haar kinderen met België, niet worden gesteld dat verweerder zich heeft laten leiden door een overdreven formalisme door aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Indien verzoekster een verblijfsrecht wenst te bekomen op grond van gezinshereniging kan zij dit aanvragen vanuit haar land van herkomst. Gelet op het feit dat verzoekster er zelf voor koos om haar gezinsleven in illegaal verblijf

in België uit te bouwen en verzuimde om naast de verblijfsstatus van kinderen ook haar eigen verblijfsstatus te legaliseren, blijkt niet dat verweerder kennelijk onredelijk is geweest bij de belangenafweging en bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN